

Gyukics Gábor

[akár száz éve...]

akár száz éve
 az indián egyszerűség mentes a vágyakozástól
 metróval úsztatunk át pestről budára a víz alatt
 lepihenünk
 a parti nádas rejtekében
 halászsas kering felettünk
 nem halljuk
 egyetlen szavát sem
 szárnycsapásaival beszél
 talpunk alól síkló kúszik a sás közé
 békák figyelnek láthatatlanul
 nem érezhető a semmi égető szüksége
 a gyönyör alakjait lengeti a szél
 nincs parancs
 lökdösődés
 hetvenkedés
 szemünk se rebben a tárgyi hiányban

**[a megvilágosodás
olyan...]**

a megvilágosodás olyan
 ritka pillanat
 mint fénykép hátulján a helyszín
 és a dátum

hiába nézem

ismerős arcok
 de mégsem
 az állatkert talán

számárhúzta kordé
 előtte mintha
 én és a
 nagymamám

[a töltés szélén állok...]

a töltés szélén állok
elment az utolsó vonat
kerítés mögé zárt
kutyák csaholnak
két régi barátnőmből
lett nem várt gondolat
nevük nem jött velük
látom arcukat

emlékeznek még rám
vagy már nem létezek
nem hiszek se múltban
se jövőben
jelenben

éjjel spanyol krimiket nézek
ezek a déli népek
és mi is tudunk lenni
a skandinávhoz hasonló
mocskosan perverz
hideg teremtmények

fehér az ég
a fák zöldje harkály kopácsolás
hasamra fekszem
arcom két fűcsomó között
ez utolsó lélegzetem

Werner Nikolett

Reggeli

Ez a némán kattanó zárok reggele,
a *nem tudom, hova mehetett,*
de nem is érdekelé, kihűlt
lakásoké és meg nem fontolt
ágyvásárlásé, mert a régi már sose lesz új.
Csak ne aludj el, amikor az álmaidról
beszélek, a csatabárdról!